

DVACÁTÝ DRUHÝ ANDELSKÝ DOPIS

Krásný den, milí poutníci na cestě adventem,
už víte, za jakým znamením se Vincent s Dorotkou vydali? A nepřipomnělo Vám to jiný příběh?

Třeba příběh o hvězdě, která se objevila nad Betlémem, kde právě na svět přišel Ježíšek?

Tehdy prý betlémská hvězda zářila tak jasně, že podle ní našli k Ježíškovi cestu všichni, kdo za ním toužili přijít. Pastýři se svými ovečkami, králové a mudrci se vzácnými dary anebo třeba děti, které byly možná jen stejně zvědavé jako Vy nebo Vincent s Dorotkou.

Právě teď naše ztracené děti spěchaly zasněženou cestou podél lesa a představovaly si, jaké to asi tehdy bylo, putovat za Ježíškem, a jak se to přihodilo, že se Ježíšek dostal do nebe a o Vánocích, v čase svého narození, začal nadělovat dárky.

Dorotka s Vincentem dobře věděli, že na to není sám, že mu občas pomáhají maminky, tatínkové a klidně i děti. Ale také si po svém putování začali uvědomovat, že dárky jsou sice krásná věc, ale že tajemství kouzelných Vánoc se ukrývá v něčem jiném.

Když už děti z únavy sotva pletly nohama a rozhodly se uložit k spánku v seníku, který stál u cesty, obrátila se Dorotka k bratrovi.

„Víš, Vincíku, já si už asi k Vánocům nepřejdu nic jiného, než se zase vrátit domů a sejít se u stromčku s maminkou a tatínkem.“

Vincent přikývl, protože to cítil stejně, a tak se děti chytily za ruce, zavřely oči a tiše zašeptaly svou modlitbičku.

*Ježíšku, já prosím Tebe,
o Vánocích sestup z nebe,
Ty jsi láska, mír a klid,
pod stromčkem chci Tě mít.*

Potom se zavrtaly do voňavého sena a usnuly.

Znáte příběh o Ježíškově narození? Zkuste si ho s rodiči přečíst nebo převyprávět a potom se společně můžete vydat třeba na procházku k betlému, jestli v okolí nějaký máte. Kdopak je v něm asi kromě Ježíška zobrazován nejčastěji, víte to?

Andělka

DVACÁTÝ TŘETÍ ANDELSKÝ DOPIS

Krásný den, milí poutníci na cestě adventem,

připomněli jste si včera Ježíškův příběh? A víte, že už zítra má Ježíšek narozeniny?

Dorotka a Vincent jsou z toho celí nervózní. Tak moc by si přáli setkat se už zítra, na Štědrý den, s maminkou a tatínkem. Ale je to vůbec možné? Kam je vlastně vede znamení na obloze? A kam se poděla hvězda, za kterou se tehdy v noci vydali?

Tolik otázek se dětem honí hlavou, ale ne a ne potkat někoho, kdo by jim je mohl zodpovědět.

Jak tak mudrují, spatří přímo před sebou k zemi se snášející bílé peříčko. Dorotka ho chytí do ruky a usměje se.

Maminka jim vyprávěla, že taková znamení posílají lidem andělé. Může to být jemné zacinkání zvonečku, závan milé vůně nebo právě peříčko, které jim připomene, že mají svého andělského ochránce nablízku.

Děti se rozhodly zastavit, usedly vedle sebe na pařez u cesty a zavřely oči. Dorotka sevřela v dlani peříčko a v duchu požádala, aby k nim jejich anděl strážný přišel.

V ten moment tmě jejich zavřených očí prozářilo světlo a Dorotka a Vincent mě konečně spatřili.

„Ty jsi náš strážný anděl? Naše Andělka?“ zeptal se uctivě Vincent, v mysli mu probleskla vzpomínka na naše dávná setkání a já jsem přikývla.

„Můžeš nám prosím pomoci najít cestu k mamince a tatínkovi?“ položila další otázku Dorotka a potěšilo ji, když jsem znovu přikývla.

„A co hvězda? Nemohli bychom ji přeci jen mamince a tatínkovi přinést?“ zajímalo ještě Vincenta.

Ukázala jsem k nebi, na kterém se právě nízko nad obzorem objevila zářivá hvězda, podle které děti už třetí den řídily své kroky, a Vincent s Dorotkou zalapaly po dechu.

„To je tedy ona? Nikdy na zem nespadla?“ vykřikl Vincent a dřív, než jsem stačila odpovědět, vzrušením otevřel oči a vyskočil na nohy. Dorotka ho rychle následovala.

Děti se rozhlédly kolem sebe, ale mě už neviděly.

Také jste už někdy zavolali svého strážného andílka? Máte-li chuť, můžete to zkusit třeba hned.

Zavřete oči a v duchu nebo nahlas ho požádejte, aby k Vám přišel. Možná ho uvidíte nebo si jeho podobu představíte. A možná jen na tváři ucítíte jemný vánek či jiné znamení. Zkuste si s ním potom v myšlenkách promluvit.

Můžete se ho zeptat na jméno nebo si třeba domluvit Váš vlastní signál, kterým Vám dá Váš anděl vědět, že je Vám nablízku. Nebo si můžete jen tiše vychutnat Vaše spojení.

Hlavně nezapomeňte, Váš strážný anděl je tu pro Vás vždycky!

Andělka

DVACÁTÝ ČTVRTÝ ANDĚLSKÝ DOPIS

Krásný den, milí poutníci na cestě adventem,

setkali jste se včera v myšlenkách se svým strážným andílkem? A jak jste se při tom cítili?

Dorotka a Vincent byli po setkání se mnou celí neklidní a ráno se vydali na cestu ještě za tmy, aby mohli následovat hvězdné znamení.

Vždyť právě dnes je Štědrý den!

Den, kdy doma s maminkou a tatínkem vždycky zdobili stromeček, chodili ke krmelci nadělit zvířátkům a jakmile se setmělo, nedočkavě vyhlíželi Ježíška s dárky.

Dnes si ale od Ježíška přáli jedinou věc.

Jistě moc dobře víte, jaké měli Dorotka s Vincentem přání.
A myslíte si, že se jim splní?

Než Vám to však prozradím, ráda bych Vám poděkovala.

Děkuji Vám za Vaši pomoc, za to, že jste se připojili k našemu adventnímu putování, a za to, že jste měli po celý čas otevřenou mysl i srdce.

Věřím, že jste si naši společnou cestu adventem užili, a nyní už se pojďme podívat na to, kam nakonec došli Dorotka s Vincentem.

Jejich poslední příběh i s malou andělskou památkou naleznete

.....
.....

Andělka

JAK VINCENT A DOROTKA
OBJEVILI
VÁNOČNÍ TAJEMSTVÍ

Byl Štědrý den a Dorotka s Vincentem kráčeli zasněženou krajinou a vzpomínali na všechno, co za uplynulých dvacet čtyři dní zažili.

Na svoje rozhodnutí opustit domov a vydat se na cestu, kterou si představovali úplně jinak a mnohem, mnohem kratší. Na setkání se svatou Barborou, která se po zlatém žebříku spustila přímo z nebe. Na záchranu čerta Moribunduse a jeho slib, že jim na oplátku pomůže. Na laskavého Ambrože, jeho medové koláčky, včelky a Dorotčinu horečku.

Na zlomyslnou čarodějnici a svatou Lucii, která ji zahнала. Na zvířecí průvodkyni lišku, na společné dovádění i její pomoc. Na skalní město a nebezpečné loupežníky, se kterými jim pomohl přivolaný Moribundus. Na listonoše a dopis pro maminku a tatínka. Na to, jak spatřili svou andělskou průvodkyni Andělku...

Když si tak o tom všem vyprávěli, shodli se, že i když je jim smutno po mamince a tatínkovi, všechny zážitky pro ně byly velikou zkušeností, které by neměli litovat. Jen se z ní poučit.

Ale jak jejich dnešní putování pokračovalo dál, začalo se stmívat a blížil se Štědrý večer, vstoupily Dorotce do očí slzy. Děti se ocitly na kopci, kousek nad místem, kde se křížily dvě cesty, a netušily, kudy dál.

„Vincíku, co když už maminku a tatínka nikdy neuvidíme?“

„Možná je neuvidíme dneska, ale najdeme je, Dorotko. Uvidíš, že brzy se zase vrátíme domů,“ uklidňoval sestřičku Vincent, ale sám cítil, jak ho zaplavuje beznaděj.

Ale právě v ten okamžik v dálce před nimi opět vyšla jejich hvězda. Andělčino znamení.

„Vidiš? Už víme, kam jít!“

Dorotka se podívala směrem, kterým jí bratr ukázal, a zatajila dech.

„Vincíku, koukej, tam není jen naše hvězda, tam jsou i další světla. Tam je možná celá vesnice!“

A opravdu. Daleko pod kopcem se počínaly rozsvěcovat lucerny a začaly osvětlovat vesničku, jež se choulila v údolí. Děti se rozběhly dolů.

Tam jim jistě někdo pomůže a vezme je domů, na druhou stranu lesa!

Jenže únava a vyčerpání, které se v nich za celé týdny nashromáždilo, si vybíralo svou daň, a navíc se ukázalo, že vesnička je mnohem dál, než se na první pohled zdálo.

Tak blízko, a přece tak daleko, myslely si děti smutně, když tu zaslechly cinkot rolníček.

„To jsou sáně a míří dolů do vesnice,“ vykřikl Vincent a sledoval, jak se blíží ke křižovatce, nad níž stály.

A tak se děti znovu daly do běhu a křiku.

Ale v cinkotu rolniček a dusotu koňských kopyt se jejich volání úplně ztrácelo.

To ne! Přeci nás tu nenechá! Andělko, prosím, pomoz nám!

Honilo se Dorotce hlavou a ve chvíli, kdy k Andělce vyslala svou myšlenku, kůň zapřažený do saní zaržál a s kulháním zastavil.

„Copak, Hvězdo, snad jsi neztratila podkovu?“ ozval se ze saní starostlivý bručivý hlas a děti k nim konečně doběhly.

A zatímco Ondřej, jak se dětem muž představil, obstarával kobytku, Dorotka s Vincentem mu vyprávěli o svém putování, a nakonec ho poprosili, zda by je svezl do údolí.

„Jářku, vy máte za sebou dlouhou cestu! Tak si naskočte a my vás tady s Hvězdou vezmeme dolů. Možná ještě stihneme i sváteční rozsvěcení stromečku a koledy na návsi,“ vykládal Ondřej a šťastné děti si naskočily do saní a zabalily se do deky, kterou jim jejich nový známý nabídl.

Děkuju, Andělko!

Pomyslela si v duchu Dorotka a s Vincentem si špitáli, jaká je to kouzelná náhoda, že se kůň jejich zachránce jmenuje právě Hvězda.

Než se přiblížili k vesnici, padla na krajinu černočerná večerní tma a Ondřej na saních rozsvítil lucernu. Když potom zastavili u jednoho z prvních domků, nabídl dětem, aby na něj

počkaly, než obstará konč, a navrhl, že se potom společně mohou zajít podívat ke stromečku a noc strávit doma s jeho rodinou.

Děti mu děkovaly za pomoc, ale rozhodly se jít napřed. Jako by je něco táhlo a vábilo dál.

Vincent s Dorotkou procházeli kolem zasněžených chaloupek, z jejichž oken se linula teplá záře, a když do několika z nich nakoukli, neubránili se smutku.

Právě teď se ve většině domů scházely celé rodiny, děti vesele pobíhaly kolem stromečku, na stole stály zapálené svíčky, talíře s cukrovím a zelené věnce a ve vzduchu se vznášelo láskyplné kouzlo Vánoc.

V několika oknech spatřili i pár rozkvetlých barborek a Dorotku napadlo, zda letos maminka třešňové barborky taky natrhala a jestlipak už i u nich doma rozkvetly.

Dorotka s Vincentem si připadali tak opuštění, že se jim chtělo plakat.

Vtom se večerní tmou začaly linout tóny vánočních koled a děti se vydaly za jejich melodií. Když přišly k návsi, uviděly v jejím středu vysoký vánoční strom. Zvedly oči k jeho vrcholku a zůstaly stát jako zkamenělé.

Přímo nad špičkou mašlemi a baňkami ozdobeného stromu zářila na obloze hvězda. A v tu chvíli bylo dětem jasné, že je to přesně ta hvězda, kterou viděli z okna svého pokoje a taky ta samá, kterou jim ukázala Andělka.

Nikdy na zem nepadla, ale když se děti podívaly k vánočnímu stromu pořádně, uvědomily si, že pro ně nakonec opravdu znamenala ten nejkrásnější dárek na světě.

„Maminko! Tatínku!“ vykřikly a rozběhly se k rodičům, kteří nešťastně postávali pod hvězdou a s dopisem od Vincenta se vyptávali kolemjdoucích, zda nezahlédli jejich ztracené děti, které prý někde v okolí potkal listonoš.

Vincent a Dorotka padli mamince do náruče a tatínek je všechny silně objal.

Zase byli spolu, našli se a jejich Štědrý večer nemohl být kouzelnější.

A v ten okamžik všichni cítili, že právě tohle je to největší a nejkrásnější vánoční tajemství.

Láska.

